Středa, 30. prosinec

Rande naslepo č. 9: vybírá děda

„Dobrá zpráva," oznámí Olivia. „Dneska budeme v práci jenom pár hodin dopoledne, děda nám na odpoledne dává volno, abysme vzaly babičku před oslavou na úpravu nehtů a vlasů."

To mi zvedne náladu. „To se tam s ní budeme jenom poflakovat, zatímco se nechá hýčkat, nebo se necháme hýčkat taky?"

Olivii se rozsvítí oči. „Říkal, že když to nevyžvaníme sestřenicím, můžeme se nechat taky upravit. Pověděla jsem mu, že víme, že jsme jeho oblíbenkyně a že to budeme držet v tajnosti *roky*. Nemusí se bát, že bysme o tom teď mluvily."

Vyklouznu z postele. „Nebudu lhát, pedikúra mi právě teď zní fantasticky. Ale víš, že babička bude protestovat."

„Už protestuje, proto nás děda posílá s ní. Jinak by podle něj nejela."

Když sejdeme do kuchyně, babička je u dřezu. Zkontroluju tabuli a nijak mě nepřekvapí, když na ní uvidím:

Babiččina narozeninová oslava!
19:00!

„Všechno nejlepší k narozeninám, babi!“ řeknu. Otočí se od dřezu a já s Olivií ji pořádně sevřeme v objetí. „Víš, koho mi na dnešek domluvil?“

Zavrtí hlavou. „Nemám ponětí. Ale mělo by to být zajímavé!“

Z podnosu na pultu popadneme muffiny a namíříme si to do Oliviina auta.

V obchodě se to vleče. Příšerně. Olivia se na mě vykašlala a prochází se ve skleníku s Drewem. Nepochybně se muchlají za azalkami. Děda zaměstnává Charlieho s Wesem vzadu venku. Rozhodují, které rostliny poslouží jako výzdoba na dnešní oslavě.

Telefon mi rozezní zpráva od Margot. Dávala jsem si pozor, abych ji neotravovala, když je toho na ni teď tolik, ale moc mi chybělo, že jsem s ní nemohla mluvit.

MARGOT: Dobrá zpráva! Včera večer začali snižovat množství kyslíku, který Anna přijímá z ventilátoru, a teď už ho dostává jen 25 % a vede si ohromně! Zítra už snad ty hadičky budou pryč!
JÁ: TO JE TA NEJLEPŠÍ ZPRÁVA!!!!!!
JÁ: Moc se mi ulevilo!!!
MARGOT: Nemáš ani potuchy. Je to příšerný, vidět svoje děťátko napojený na tolik přístrojů.

Přeju si, abych tam byla a mohla ji obejmout. A Annu taky.

MARGOT: Doneslo se mi, že seš stejná dohazovačka jako babička.

JÁ: V naší rodině jsou samý slepičí zadky.

MARGOT: Moc mě mrzí, že nebudeme na babiččině oslavě. Nemáš ponětí, koho ti děda vybral?

JÁ: Ne. A dělá mi to trochu starosti.

Babička projde přední částí obchodu s rukama sepjatýma před sebou.

„Mám dobrou zprávu," vypískne.

Zjevně ode mě čekala nějakou reakci, ale jen na sebe zíráme. Nakonec řekne: „Zařídila jsem ti zítřejší rande!"

„Teď?" podivím se. „Byla jsi v důchoďáku navštívit Gigi."

„Ano, já vím! Zvláštní, jak se věci vytříbí. Mělo to tak být."

A pak odtancuje ke své kanceláři a já zůstanu dumat nad tím, koho to proboha potkala v důchoďáku.

Wese uvidím až krátce před obědem. Dneska mu to v džínách a tričku Skleníkových květin vážně sluší.

Opře se o pult a Charlie se posadí na stoličku vedle mě. Charlie je celý od hlíny.

„Měl jsi nehodu?" zeptám se.

Opráší si ze sebe kyprou zeminu. „Řekněme, že jsem si dal dvě kola s cykasovou palmou a palma vyhrála."

Wes se zasměje. „Nemyslel jsem si, že je možný bojovat s rostlinou v květináči, ale Charlie mě vyvedl z omylu."

„Ta rostlina vážila kolem dvaceti kil! A ten poslední schod jsem neviděl," oponuje Charlie.

Olivia upustí telefon do kabelky a řekne: „No, kluci, je to vaše. My mizíme."

Charlie vyskočí. „Cože? Jak to, že máte zbytek dne volno?“

Zvednu svoji tašku ze země a řeknu: „Bereme babičku ke kadeřnici a na nehty.“

„To je hrozně nefér. Já bych kolem babči lítal klidně celej den.“

Olivia se s Charliem celou cestu do přední části obchodu handrkuje o to, kdo je oblíbenější a proč, ale já se držím zpátky, abych si popovídala s Wesem.

„Existuje nějaká šance, žes byl dneska dopoledne v Domově pro seniory v Garden Parku?“ zeptám se.

Podle jeho výrazu dokážu odhadnout, jaká bude odpověď, ještě než ji vysloví.

„Ne. Proč?“

Zavrtím hlavou a doufám, že se na mě neprojeví zklamání. „Jen tak. To je jedno.“

„Pomoz mi dostat babču do auta! Tvrdí, že nechce jet,“ křičí Olivia od předních dveří.

„Uvidíme se později,“ řeknu Wesovi a pospíchám ven, abych pomohla Olivii. Nakonec babičku donutíme nastoupit.

„Je to absurdní, trávit celý den v salonu krásy,“ řekne babička, když je konečně usazená na sedadle spolujezdce. „Měla bych být v klubu a pomáhat jim to nachystat na dnešní večer.“

Její oslava se koná v saloncích Country klubu Eastridge. Babička ji chtěla udržet komorní, ale už jenom naše rodina je dost početná, takže jsme potřebovali prostor.

„Mamka a tety se o to postarají,“ řekne Olivia. „Chtějí tě překvapit.“

Babička ze sebe vydá *pfff*, ale konečně si přestane stěžovat.